

Molnár Gábor

Fényforduló

elfordul a Földtől a fény,
szememnek mécs szemed,
s bár könnye késő kése kín,
csillagos lángod csak nevet

mint még sebtelen gyermekek
szaladnak szíves szavaid felém,
a lelkünket rejtő éjben, Erdélyben,
hol a remény rongyos vértje Tiéd, s enyém

az Isten jó nagyokat sóhajt,
dunyhává dagadnak fehér fellegek,
látlak az ég tiszta ágán,
húsomból illatod ellebeg

erdőkből aprított templom a menedék,
gerendáira keresztet hímez éneked,
s majd ha végleg megfeszíted árnyam,
leszek én elföldelt semmivé neked

Vénusz keresztje

akol,
háborút hadar hátamon a kor,
s lelkemnek tarajos sós vizét
maszítja mittudom hány mázsa év

Vénuszom,
csillagos hajadból fohászom lajtorját fon,
mászni a szívhez, mi oly meleg,
körötte kavicsként keringő titánok vetekszenek

fényt remél
a szerelem szaladtán szertelen vér,
bár már szilván csüng a nyarat őrlő ősz,
lombok közt Reád lelt szemem arcodon időz

juhar és kereszt,
s e szépedtől kegyelmes kereszt többé nem ereszt,
von, múltban és jövőben jelennek lenni,
lábunkat lógató Istenként nevetni